

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. septembra 2012*

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV — Európsky zatykač a postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi — Článok 4 bod 6 — Dôvod, pre ktorý možno odmietnuť výkon európskeho zatykača — Vykonanie vo vnútroštátnom práve — Zadržaná osoba, ktorá je štátnym príslušníkom vydávajúceho členského štátu — Európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody — Právna úprava členského štátu obmedzujúca možnosť odmietnuť výkon európskeho zatykača na prípad, keď je požadovaná osoba štátnym príslušníkom uvedeného štátu“

Vo veci C-42/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour d'appel d'Amiens (Francúzsko) z 18. januára 2011 a doručený Súdnemu dvoru 31. januára 2011, ktorý súvisí s konaním vo veci výkonu európskeho zatykača vydaného proti:

João Pedro Lopes Da Silva Jorge,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot a U. Løhmus, sudcovia A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh (spravodajca), L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžiev a C. G. Fernlund,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 31. januára 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- J. P. Lopes Da Silva Jorge, v zastúpení: D. Fayein-Bourgeois, advokát,
- francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues, J.-S. Pilczer a B. Beaupère-Manokha, splnomocnení zástupcovia,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vlácil, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a M. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: francúzština.

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,
— poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar, M. Arciszewski a B. Czech, splnomocnení zástupcovia,
— Európska komisia, v zastúpení: W. Bogensberger a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. marca 2012,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), ako aj článku 18 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača na území Francúzska, ktorý 14. septembra 2006 vydal Trestný súd v Lisabone (Portugalsko) proti pánovi Lopesovi Da Silva Jorgemu, portugalskému štátnemu príslušníkovi s bydliskom vo Francúzsku, na účely výkonu trestu odňatia slobody na päť rokov za obchodovanie s omamným látkami.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Článok 2 ods. 2 Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb podpísaného 21. marca 1983 v Štrasburgu stanovuje:
„Osobu odsúdenú na území jednej strany možno odovzdať na územie druhej strany podľa ustanovení tohto Dohovoru na výkon trestu, ktorý jej bol uložený. Za týmto účelom môže odsúdená osoba odsudzujúcemu alebo vykonávajúcemu štátu vyjadriť svoj záujem na odovzdaní podľa tohto Dohovoru.“
- 4 Článok 3 tohto dohovoru stanovuje:
„1. Odsúdenú osobu možno odovzdať podľa tohto Dohovoru iba za týchto podmienok:
a) ak je táto osoba štátnym občanom vykonávajúceho štátu;
...
4. Ktorýkoľvek štát môže v rozsahu, v akom sa ho to týka, kedykoľvek vo vyhlásení adresovanom generálnemu tajomníkovi Rady Európy vymedziť pojem ‚štátny občan‘ na účely tohto Dohovoru.“

Právo Únie

Rámcové rozhodnutie 2002/584

5 Odôvodnenia 1 a 5 až 8 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú:

„(1) Podľa záverov Európskej rady v Tampere z 15. a 16. októbra 1999, najmä ich bodu 35, by sa mal zrušiť formálny postup vydávania osôb medzi členskými štátmi v prípade osôb, ktoré unikajú pred spravodlivosťou po tom, ako boli s konečnou platnosťou odsúdené a vydávacie postupy by sa mali urýchliť v prípade osôb podozrivých zo spáchania trestného činu;

...

(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi;... tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň“ spolupráce v oblasti súdnictva;

(7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 [EÚ] a článku 5 [ES]...

(8) rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní.“

6 Článok 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vymedzuje európsky zatykač a povinnosť vykonať ho takto:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a vydal požadovanú osobu – *neoficiálny preklad*] na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s pozbavením osobnej slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

...“

7 Článok 3 tohto rámcového rozhodnutia taxatívne vymedzuje tri „dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača“.

- 8 Článok 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 týkajúci sa dôvodov, pre ktoré je možné odmietnuť výkon európskeho zatykača, uvádza v siedmich bodoch uvedené dôvody. Bod 6 v tejto súvislosti stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

6. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s pozbavením osobnej slobody – *neoficiálny preklad*], ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok [vykoná tento trest – *neoficiálny preklad*] alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.“

Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV

- 9 Odôvodnenia 2 a 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, s. 27) znejú:

„(2) Dňa 29. novembra 2000 Rada prijala v súlade so závermi z Tampere program opatrení, ktorými sa má vykonávať zásada vzájomného uznávania rozhodnutí v trestných veciach [Ú. v. ES C 12, 2001, s. 10], v ktorom vyzvala na zhodnotenie potreby moderných mechanizmov na vzájomné uznávanie konečných rozsudkov zahŕňajúcich pozbavenie osobnej slobody (opatrenie 14) a na rozšírené uplatňovanie zásady odovzdávania odsúdených osôb aj na osoby s pobytom v niektorom členskom štáte (opatrenie 16).

...

(4) Všetky členské štáty ratifikovali Dohovor Rady Európy o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983. Podľa uvedeného dohovoru sa môžu odsúdené osoby odovzdať na výkon zvyšku trestu len do štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, a len s ich súhlasom a so súhlasom dotknutých štátov. Dodatkový protokol k uvedenému dohovoru z 18. decembra 1997, ktorý umožňuje za určitých podmienok odovzdanie aj bez súhlasu dotknutej osoby, neratifikovali všetky členské štáty. Ani jeden z týchto nástrojov neukladá základnú povinnosť prevziať odsúdené osoby na výkon trestu alebo opatrenia.“

- 10 Článok 3 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia pod názvom „Účel a rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 stanovuje:

„Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.“

- 11 Článok 17 uvedeného rámcového rozhodnutia nazvaný „Právo, ktorým sa riadi výkon“ v odseku 1 stanovuje:

„Výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.“

- 12 Článok 25 tohto rámcového rozhodnutia nazvaný „Výkon trestov na základe európskeho zatykača“ znie:

„Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie [2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 [bodu] 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.“

- 13 Článok 26 rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý sa podľa svojho názvu týka vzťahov k iným dohodám a úpravám, v odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby bolo dotknuté ich uplatňovanie medzi členskými štátmi a tretími krajinami a ich prechodné uplatňovanie podľa článku 28, toto rámcové rozhodnutie nahrádza od 5. decembra 2011 zodpovedajúce ustanovenia nasledujúcich dohôv uplatniteľných vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

— Európsky dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983 a jeho dodatkový protokol z 18. decembra 1997,

...“

- 14 Článok 28 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia.“

- 15 Článok 29 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Členské štáty prijímú opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 5. decembra 2011.“

Francúzske právo

- 16 Článok 695-24 trestného poriadku uvádza:

„Výkon európskeho zatykača možno odmietnuť:

...

2. ak osoba vyžiadaná na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s pozbavením osobnej slobody je francúzskym štátnym príslušníkom a príslušné francúzske orgány sa zaviazajú vykonať tento trest alebo ochranné opatrenie.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 17 Právoplatným rozsudkom z 3. decembra 2003 trestný súd v Lisabone odsúdil pána Lopesa Da Silva Jorgeho na trest odňatia slobody v trvaní päť rokov za trestný čin obchodovania s omamnými látkami, ktorého sa dopustil v mesiacoch apríl až júl 2002.
- 18 Dňa 14. septembra 2006 uvedený súd vydal proti pánovi Lopesovi Da Silva Jorgemu európsky zatykač na účely výkonu tohto trestu.
- 19 Pán Lopes Da Silva Jorge sa neskôr usadil vo Francúzsku. Dňa 11. júla 2009 sa oženil s francúzskou štátnou príslušníčkou, s ktorou od toho času býva na francúzskom území. Od 3. februára 2008 pracuje pre podnik so sídlom v tomto členskom štáte ako vodič regionálnej cestnej dopravy na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú.
- 20 Dňa 19. mája 2010 sa pán Lopes Da Silva Jorge na základe telefonického predvolania dostavil na príslušné francúzske policajné orgány, ktoré pri tejto príležitosti uplatnili voči nemu európsky zatykač a oznámili mu jeho práva.
- 21 Dňa 20. mája 2010 generálny prokurátor pri Cour d'appel d'Amiens (Francúzsko) vzal pána Lopesa Da Silva Jorgeho do väzby po tom, čo preveril jeho identitu a informoval ho o obsahu európskeho zatykača, ako aj o jeho právach v súvislosti s právom na obhajobu.
- 22 Rozsudkom z 25. mája 2010 Cour d'appel d'Amiens rozhodol o prepustení pána Lopesa Da Silva Jorgeho na slobodu a zaradil ho pod súdnu kontrolu.
- 23 V rámci konania vo veci samej týkajúceho sa výkonu tohto európskeho zatykača generálny prokurátor pri Cour d'appel d'Amiens požiadal o odovzdanie pána Lopesa Da Silva Jorgeho súdnym orgánom, ktoré vydali zatykač, z dôvodu, že tieto orgány vydali uvedený zatykač v súlade so zákonnými požiadavkami a že žiadny povinný alebo nepovinný dôvod odmietnutia výkonu stanovený najmä článkom 659-24 francúzskeho trestného poriadku nemožno uplatniť. V nadväznosti na výzvu, aby sa vyjadril k účinku rozsudku Súdneho dvora zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, Zb. s. I-9621), generálny prokurátor pri Cour d'appel d'Amiens uviedol, že pán Lopes Da Silva Jorge je oprávnený odvolávať sa na francúzsku právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých príslušný orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač, ktorý bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody, a teda na článok 695-24 trestného poriadku. Uvádza však, že dôvod odmietnutia výkonu európskeho zatykača stanovený v tomto článku len vzhľadom na francúzskych štátnych príslušníkov je v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 nepovinný. Ako teda trestný senát Cour de cassation (Francúzsko) rozhodol vo svojom rozsudku zo 7. februára 2007 (č. 07-80.162, Bull. Crim. č. 39), článok 695-24 trestného poriadku sa vzťahuje iba na francúzskych štátnych príslušníkov a uplatní sa iba pod podmienkou, že príslušné francúzske orgány sa zaviazu, že samy vykonajú trest.
- 24 Pán Lopes Da Silva Jorge naopak navrhuje, aby vnútroštátny súd zamietol výkon európskeho zatykača a nariadil výkon jeho trestu odňatia slobody vo Francúzsku. V tejto súvislosti pán Lopes Da Silva Jorge najmä tvrdí, že jeho vydanie portugalským súdnym orgánom by bolo v rozpore s článkom 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950. Toto vydanie by predstavovalo neprimeraný zásah do jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, keďže býva vo Francúzsku so svojou manželkou francúzskej štátnej príslušnosti a je v tomto členskom štáte zamestnaný ako regionálny cestný vodič na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú, ktorú uzavrel s francúzskym podnikom. Pán Lopes Da Silva Jorge s poukázaním na už citovaný rozsudok Wolzenburg tiež uvádza, že článok 695-24 trestného poriadku v rozsahu, v akom obmedzuje dôvod umožňujúci odmietnutie výkonu stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 len na francúzskych štátnych príslušníkov, predstavuje nesprávne prebratie uvedeného právneho predpisu, pretože toto rámcové rozhodnutie umožňuje tiež uplatnenie tohto dôvodu na osoby s trvalým pobytom na území vykonávajúceho členského štátu. Z toho možno navyše

vyvodit' diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti v zmysle článku 18 ZFEÚ, pretože rozdielne zaobchádzanie, ktoré toto vnútroštátne ustanovenie zavádza medzi francúzskymi štátnymi príslušníkmi a štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, nie je objektívne odôvodnené.

- 25 Cour d'appel d'Amiens si preto vo svojom rozhodnutí kladie otázku, či je článok 695-24 trestného poriadku v rozsahu, v akom obmedzuje možnosť uplatniť dôvod, pre ktorý je možné odmietnuť výkon európskeho zatykača stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 len na francúzskych štátnych príslušníkoch, s prihliadnutím na už citovaný rozsudok Wolzenburg v súlade s týmto ustanovením rámcového rozhodnutia a článkom 18 ZFEÚ.
- 26 Za týchto podmienok Cour d'appel d'Amiens rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Bráni zásada zákazu diskriminácie stanovená v článku [18 ZFEÚ] takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 695-24 trestného poriadku, ktorý obmedzuje možnosť odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody na prípad, keď je požadovaná osoba francúzskym štátnym príslušníkom a príslušné francúzske orgány sa zaviazujú, že tento trest vykonajú?
 2. Je zásada prebratia dôvodu na nevykonanie uvedeného v článku 4 [bode] 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do vnútroštátneho práva ponechaná na úvahe členských štátov, alebo má záväzný charakter, a najmä môže členský štát prijať opatrenie zahŕňajúce diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti?“

O prejudiciálnych otázkach

- 27 Vnútroštátny súd sa svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či sa článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a článok 18 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci členský štát sa môže v rámci prebratia uvedeného článku 4 bodu 6 rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vnútroštátny súdny orgán poverený výkonom má možnosť odmietnuť vydať osobu, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, pričom úplne a automaticky vylúči štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na jeho území.
- 28 Treba pripomenúť, že cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584, ako vyplýva najmä z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj odôvodnení 5 a 7, je nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi na základe systému odovzdávania odsúdených alebo podozrivých osôb medzi súdnymi orgánmi na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, pričom tento systém vychádza zo zásady vzájomného uznávania (pozri rozsudky z 3. mája 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Zb. s. I-3633, bod 28; zo 17. júla 2008, *Kozłowski*, C-66/08, Zb. s. I-6041, body 31 a 43; *Wolzenburg*, už citovaný, bod 56, ako aj zo 16. novembra 2010, *Mantello*, C-261/09, Zb. s. I-11477, bod 35).
- 29 Uvedená zásada pritom na základe článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje, že členské štáty majú v zásade povinnosť vykonať európsky zatykač (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. decembra 2008, *Leymann a Pustovarov*, C-388/08 PPU, Zb. s. I-8983, bod 51; *Wolzenburg*, už citovaný, bod 57, ako aj *Mantello*, už citovaný, body 36 a 37).
- 30 Štruktúra rámcového rozhodnutia 2002/584 sa síce opiera o zásadu vzájomného uznávania, toto uznávanie však nezahŕňa absolútnu povinnosť vykonať vydaný európsky zatykač. Systematika rámcového rozhodnutia, ako vyplýva najmä z jeho článku 4, totiž ponecháva členským štátom možnosť, aby v osobitných situáciách umožnili príslušným súdnym orgánom rozhodnúť o tom, či sa uložený trest má vykonať na území vykonávacieho členského štátu (rozsudok z 21. októbra 2010, *B.*, C-306/09, Zb. s. I-10341, body 50 a 51).

- 31 Je to tak najmä v prípade článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý uvádza dôvod na možné odmietnutie výkonu európskeho zatykača, na základe ktorého vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť výkon takéhoto zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody, ak sa požadovaná osoba „zdržiava, je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte“ a tento štát sa zaviazal, že vykoná uložený trest v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.
- 32 Súdny dvor už v tejto súvislosti rozhodol, že cieľom tohto dôvodu, pre ktorý je možné odmietnuť výkon, je najmä umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby po vykonaní trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená (pozri rozsudky Kozłowski, už citovaný, bod 45; Wolzenburg, už citovaný, body 62 a 67, ako aj B., už citovaný, bod 52).
- 33 Nič to však nemení na skutočnosti, že pri uplatnení tohto ustanovenia členské štáty disponujú určitou mierou voľnej úvahy. Vykonávajúci členský štát môže totiž legitímne sledovať takýto cieľ, len pokiaľ ide o osoby, ktoré preukázali určitý stupeň integrácie v spoločnosti uvedeného štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok Wolzenburg, už citovaný, body 61, 67 a 73).
- 34 Je teda prípustné, že členské štáty môžu pri uplatnení článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 obmedziť v zmysle základného pravidla uvedeného v jeho článku 1 ods. 2 na situácie, v ktorých by mal mať vykonávajúci členský štát možnosť odmietnuť odovzdanie osoby patriacej do pôsobnosti uvedeného článku 4 bodu 6 s tým, že uplatnenie tohto ustanovenia v prípade, že požadovaná osoba je štátnym príslušníkom iného členského štátu, ktorá má na základe článku 21 ods. 1 ZFEÚ právo na pobyt, podlieha podmienke, podľa ktorej tento štátny príslušník mal na území uvedeného vykonávajúceho členského štátu legálny pobyt počas určitého obdobia (pozri v tomto zmysle rozsudok Wolzenburg, už citovaný, body 62 a 74).
- 35 Ak však členský štát preberie článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho právneho poriadku, musí zohľadniť skutočnosť, že rámec uplatnenia tohto ustanovenia je vymedzený na osoby, ktoré sú „štátnymi občanmi“ vykonávajúceho členského štátu, a tie, pokiaľ nie sú štátnymi príslušníkmi uvedeného štátu, sa v ňom „zdržiavajú“ alebo v tomto štáte „majú trvalý pobyt“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 34).
- 36 Výrazy „má trvalý pobyt“ a „zdržiava sa“ musia byť pritom definované jednotne vo všetkých členských štátoch, keďže sa vzťahujú na autonómne pojmy práva Únie (pozri rozsudok Kozłowski, už citovaný, body 41 až 43).
- 37 Na jednej strane, hoci členské štáty, ako vyplýva z bodu 33 tohto rozsudku, pri preberaní článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho právneho poriadku disponujú určitou mierou voľnej úvahy, nemôžu priznať týmto výrazom širší rozsah, ako je ten, ktorý vyplýva z jednotného výkladu tohto ustanovenia vo všetkých členských štátoch (pozri rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 43).
- 38 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že výraz „zdržiava sa“ nemožno vykladať naširoko do takej miery, aby vyjadroval, že vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača len preto, že požadovaná osoba sa dočasne nachádza na území vykonávajúceho členského štátu (rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 36).
- 39 Na druhej strane členské štáty musia pri preberaní článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho právneho poriadku rešpektovať článok 18 ZFEÚ.
- 40 Vzhľadom na cieľ, ktorý sleduje článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako ho pripomína bod 32 tohto rozsudku, a to zvýšenie šancí na sociálnu reintegráciu osoby odsúdennej na trest odňatia slobody v inom členskom štáte, so štátnymi príslušníkmi vykonávajúceho členského štátu a štátnymi

príslušníkmi iných členských štátov, ktorí majú trvalý pobyt alebo sa zdržiavajú vo vykonávajúcom členskom štáte a sú integrovaní v spoločnosti tohto členského štátu, by sa v zásade nemalo zaobchádzať rozdielne (pozri v tomto zmysle rozsudok Wolzenburg, už citovaný, bod 68).

- 41 Za týchto podmienok nemožno pripustiť, že požadovaná osoba, ktorá nie je štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu, má v ňom trvalý pobyt alebo sa v ňom zdržiava už určitý čas, by nebola vôbec schopná si s týmto štátom vytvoriť väzby, ktoré by mohli odôvodniť uplatnenie tohto dôvodu umožňujúceho odmietnuť výkon (rozsudok Kozłowski, už citovaný, bod 37).
- 42 Ako vyplýva z bodu 34 tohto rozsudku, Súdny dvor už v súvislosti s členským štátom, ktorý prebral článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pričom prijal osobitné podmienky na vykonanie tohto ustanovenia, pripustil, že podobne ako pri podmienke týkajúcej sa štátnej príslušnosti jeho vlastných štátnych príslušníkov možno podmienku nepretržitého pobytu v dĺžke piatich rokov pre štátnych príslušníkov iných členských štátov považovať za podmienku, ktorá svojou povahou môže zaručiť, že požadovaná osoba je vo vykonávajúcom členskom štáte dostatočne integrovaná (pozri rozsudok Wolzenburg, už citovaný, bod 68).
- 43 Navyše Súdny dvor tiež rozhodol, že ak členský štát prebral článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 bez prijatia osobitných podmienok týkajúcich sa uplatnenia tohto ustanovenia, vykonávajúcemu súdnemu orgánu na účely určenia, či v konkrétnom prípade medzi požadovanou osobou a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, na základe ktorých možno konštatovať, že na túto osobu sa vzťahuje výraz „má trvalý pobyt“ alebo „sa zdržiava“ v zmysle článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia, prislúcha vykonať celkové posúdenie viacerých objektívnych okolností charakterizujúcich situáciu tejto osoby, medzi ktoré patrí najmä dĺžka, povaha a podmienky pobytu požadovanej osoby, ako aj rodinné a ekonomické vzťahy, ktoré udržuje táto osoba s týmto štátom (pozri v tomto zmysle rozsudky Kozłowski, už citovaný, body 48 a 49, ako aj Wolzenburg, už citovaný, bod 76).
- 44 Na účely odôvodnenia rozdielneho zaobchádzania medzi francúzskymi štátnymi príslušníkmi a štátnymi príslušníkmi iných členských štátov francúzska vláda však uvádza, že rámcové rozhodnutie 2002/584 nestanovuje nijaký mechanizmus umožňujúci členskému štátu vykonať trest uložený v inom členskom štáte, keďže článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 v tejto súvislosti odkazuje na právo členských štátov, pretože uplatnenie dôvodu nevykonania stanoveného v tomto ustanovení podlieha záväzku vykonávajúceho členského štátu vykonať tento trest „v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi“.
- 45 Francúzska vláda pritom poukazuje na to, že podľa svojich súčasných vnútroštátnych právnych predpisov môže prijať záväzok na vykonanie trestu odsúdenej osoby, len ak ide o francúzskeho štátneho príslušníka. Na rozdiel od iných členských štátov Francúzska republika nie je zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o medzinárodnej platnosti trestných rozsudkov podpísaného 28. mája 1970 v Haagu alebo Dohovoru medzi členskými štátmi Európskych spoločenstiev o výkone cudzích trestov z 13. novembra 1991. Naopak, ako všetky ostatné členské štáty Francúzska republika ratifikovala Dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb podpísaný 21. marca 1983 v Štrasburgu, ktorého článok 3 ods. 1 písm. a) stanovuje, že odsúdenú osobu možno na účely výkonu trestu odovzdať len štátu, ktorého je štátnym príslušníkom.
- 46 Francúzska vláda zdôrazňuje, že presne pre tento dôvod normotvorca Únie prijal rámcové rozhodnutie 2008/909, ktorého cieľom je najmä rozšíriť pôsobnosť zásady odovzdávania odsúdených osôb na osoby s trvalým pobytom v členskom štáte. Toto rámcové rozhodnutie sa podľa článku 25 uplatňuje na výkon trestov v prípadoch, keď sa členský štát zaviazal vykonať trest v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584. Podľa článku 29 rámcového rozhodnutia 2008/909 však členské štáty prijímú opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do

5. decembra 2011. Okrem toho článok 28 ods. 1 tohto istého rámcového rozhodnutia stanovuje, že na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb.

- 47 Ako však uviedla samotná francúzska vláda v odpovedi na otázku Súdneho dvora na pojednávaní a ako tiež tvrdí nemecká a holandská vláda, článok 3 ods. 1 písm. a) uvedeného dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb síce umožňuje zmluvným štátom tohto dohovoru obmedziť možnosť vykonať na štátnom území trest uložený v inom členskom štáte len na štátnych príslušníkov, ale ani tento dohovor, ani nijaký iný medzinárodný právny predpis neukladá štátom povinnosť prijať takéto ustanovenie.
- 48 Európska komisia na pojednávaní uviedla, čo nikto nespochybnil, že podľa článku 3 ods. 4 uvedeného dohovoru ktorýkoľvek zmluvný štát tohto dohovoru môže kedykoľvek vo vyhlásení adresovanom generálnemu tajomníkovi Rady Európy vymedziť pojem „štátny občan“ na účely tohto dohovoru, ktorý zahŕňa určité kategórie osôb, ktoré sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území tohto členského štátu, pričom nie sú jeho štátnymi občanmi. Niektoré zmluvné strany skutočne predložili takéto vyhlásenie, ako najmä Dánske kráľovstvo, Írsko, Talianska republika, Fínska republika a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska.
- 49 Je potrebné preto dospieť k záveru, že údajná nemožnosť vykonať vo vykonávajúcom členskom štáte trest odňatia slobody uložený v inom členskom štáte proti štátnemu príslušníkovi iného členského štátu nemôže odôvodniť rozdielne zaobchádzanie medzi týmto štátnym príslušníkom a francúzskym štátnym príslušníkom, ktoré vyplýva zo skutočnosti, že dôvod umožňujúci odmietnutie výkonu uvedený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa výlučne obmedzuje len na štátnych príslušníkov.
- 50 Preto, ak členské štáty preberú článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho právneho poriadku, nemôžu bez toho, aby neporušili zásadu zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, obmedziť tento dôvod nevykonania len na svojich štátnych príslušníkov, pričom úplne a automaticky vylúčia štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území vykonávajúceho členského štátu, a to bez ohľadu na väzby, ktoré s týmto členským štátom udržiavajú.
- 51 Toto konštatovanie neznamená, že dotknutý členský štát musí nevyhnutne odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný proti osobe s trvalým pobytom, alebo ktorá sa zdržiava v tomto štáte, ale ak táto osoba vykazuje určitý stupeň integrácie v spoločnosti uvedeného členského štátu porovnateľný so stupňom integrácie štátneho príslušníka, vykonávajúci súdny orgán musí mať možnosť posúdiť, či existuje legitímny záujem, ktorý odôvodňuje, že trest uložený v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, by mal byť vykonaný na území vykonávajúceho členského štátu.
- 52 Z toho vyplýva, že hoci členský štát môže pri preberaní článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vnútroštátny vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vydať osobu, ktorá spadá do pôsobnosti tohto ustanovenia, čím posilní systém odovzdávania stanovený týmto rámcovým rozhodnutím v súlade so zásadou vzájomného uznávania (rozsudok Wolzenburg, už citovaný, body 58 a 59), nemôže úplne a automaticky vylúčiť z tejto pôsobnosti štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na jeho území, bez ohľadu na väzby, ktoré udržiavajú s týmto štátom.
- 53 Podľa ustálenej judikatúry, hoci rámcové rozhodnutia nemôžu podľa článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ mať priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom a najmä vnútroštátnym súdnym orgánom povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva (rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 33 a 34).

- 54 Vnútroštátne súdy, ktoré uplatňujú vnútroštátne právo, sú povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je obsiahnutá v systéme Zmluvy o FEÚ, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, body 113 a 114, ako aj z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, bod 24).
- 55 Iste, táto zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je tak obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad *contra legem* vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudky Pupino, už citovaný, bod 47, ako aj Dominguez, už citovaný, bod 25 a citovanú judikatúru).
- 56 Zásada konformného výkladu však vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, s tým, že zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným týmto rozhodnutím (pozri v tomto zmysle rozsudok Dominguez, už citovaný, bod 27 a citovanú judikatúru).
- 57 Vo veci samej vnútroštátny súd musí na tieto účely zohľadniť nielen právne predpisy preberajúce rámcové rozhodnutie 2002/584, ale aj zásady a ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku upravujúce dôsledky, ktoré môže súd vyvodiť z diskriminácie zakázanej vnútroštátnym právom, a najmä tie, ktoré súdu umožnia prekonať takúto diskrimináciu, kým zákonodarca prijme opatrenia nevyhnutné na jej odstránenie.
- 58 Pokiaľ takéto uplatnenie vnútroštátneho práva je možné, uvedenému súdu prislúcha preskúmať, či vo veci samej medzi požadovanou osobou a vykonávajúcim členským štátom existuje na základe celkového posúdenia objektívnych skutočností, ktoré charakterizujú situáciu tejto osoby, dostatočné väzby, najmä rodinné, ekonomické a sociálne, ktoré svojou povahou môžu preukázať jej integráciu v spoločnosti uvedeného štátu v takej miere, že sa skutočne nachádza v porovnateľnej situácii ako štátny príslušník.
- 59 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a článok 18 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že členský štát sa síce môže pri preberaní uvedeného článku 4 bodu 6 rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vnútroštátny vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vydať osobu, ktorá spadá do pôsobnosti tohto ustanovenia, nemôže však úplne a automaticky vylúčiť z tejto pôsobnosti štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na jeho území, bez ohľadu na väzby, ktoré udržiavajú s týmto štátom.
- 60 Vnútroštátny súd musí pri zohľadnení vnútroštátneho práva ako celku a uplatnení výkladových metód, ktoré toto právo pripúšťa, vykladať vnútroštátne právo, pokiaľ je to možné, s prihliadnutím na text, ako aj účel rámcového rozhodnutia 2002/584, aby tak zaručil úplnú účinnosť tohto rámcového rozhodnutia a dospel k riešeniu v súlade s účelom, ktorý toto rámcové rozhodnutie sleduje.

O trovách

- 61 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi a článok 18 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že členský štát sa síce môže pri preberaní uvedeného článku 4 bodu 6 rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vnútroštátny vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vydať osobu, ktorá spadá do pôsobnosti tohto ustanovenia, nemôže však úplne a automaticky vylúčiť z tejto pôsobnosti štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na jeho území, bez ohľadu na väzby, ktoré udržiavajú s týmto štátom.

Vnútroštátny súd musí pri zohľadnení vnútroštátneho práva ako celku a uplatnení výkladových metód, ktoré toto právo pripúšťa, vykladať vnútroštátne právo, pokiaľ je to možné, s prihliadnutím na text, ako aj účel rámcového rozhodnutia 2002/584, aby tak zaručil úplnú účinnosť tohto rámcového rozhodnutia a dospel k riešeniu v súlade s účelom, ktorý toto rámcové rozhodnutie sleduje.

Podpisy